

"יש לי משהו להראות לכם" **ילדים ובני נוער משמיעים את קולם**

**אוהבים לצייר? רוצים לשתף בתחושות, מחשבות, התמודדויות ורעיונות?
אנחנו רוצים לראות ולשמוע!**

- על מה אתם חושבים בימים אלה?
- מה עובר עליכן?
- מה תרצו להראות לנו ולעולם?

המכון החינוכי הישראלי ע"ש יאנוש קורצ'אק בשיתוף גלריה - הסדנה לאמנות ביבנה, פתחו בפייסבוק את הדף "יש לי משהו להגיד לכם" המוקדש כולו לציורים שלכם.

אנו מזמינים אתכם/ן – ילדות וילדים, בנות ובני נוער, להביע את עצמכם בציור ולשלוח את עבודותיכם אלינו. אנו נעלה את העבודות שלכם לדף הפייסבוק – שיש בו מקום לכולם.

ההזמנה פתוחה לילדות וילדים, בנות ובני נוער בישראל מכל מגזר, עדה ודת, מכל רחבי הארץ.

מה עושים?

- מצירים יצירה אישית שלכם, שמעבירה לצופים את המסר שלכם.
 - מצלמים או סורקים את היצירה שלכם.
 - שולחים את הקובץ עם צילום היצירה לכתובת: korczak2012@gmail.com.
 - במייל את שם כותבים את שם היוצר/ת, גיל ומאיפה אתם בארץ.
- הציורים יתפרסמו בדף הפייסבוק "יש לי משהו להגיד לכם". ייתכן שבהמשך תתאפשר גם תצוגה פיזית, או בחוברת וירטואלית או פיזית.
- משלוח עבודות במסגרת זו מהווה הסכמה לפרסום העבודה, תוך מתן קרדיט ליוצר/ת, בכל מסגרת שתימצא מתאימה על ידי המכון החינוכי הישראלי ע"ש יאנוש קורצ'אק והגלריה – הסדנה לאומנות. ידיעה על פרסום העבודה תימסר ליוצר/ת.

בברכה

אורנה דובדבני

המכון החינוכי הישראלי ע"ש

יאנוש קורצ'אק

יאנוש קורצ'אק – הנריק הירש גולדשמיט

יאנוש קורצ'אק, הרופא והמחנך היהודי-פולני נולד והתבגר כהנריק גולדשמיט. את השם "יאנוש קורצ'אק" אימץ כשם-עט מאז החל לכתוב סיפורים וספרים. קורצ'אק חי בוורשה שבפולין, בראשית המאה ה-20. עוד כשהיה ילד קטן, הייתה בקורצ'אק רגישות, אהבה וכבוד לכל בני האדם. כילד, קורצ'אק לא הבין מה ההבדל בין אנשים עשירים ועניים, ילדים מדתות שונות, מתרבויות שונות, ילדים בעלי צבע עור שונה, בנים ובנות, ולמה היחס אליהם צריך להיות שונה. בעיניו כולם בני אדם שווים וכולם ראויים לכבוד באותה מידה.

כשהיה קורצ'אק בן 16, התייתם מאביו. המשפחה, שהייתה אמידה ירדה מנכסיה והפכה למשפחה ענייה. כך הכיר קורצ'אק גם את חיי העושר וגם את חיי העוני. בספרים ובסיפורים הרבים שכתב הוא מתאר את שני העולמות האלה – על הטוב והרע, על היופי והקושי שיש בשניהם.

במסגרת לימודי הרפואה, התמחה קורצ'אק ברפואת ילדים, והיה לד"ר הנריק-הירש גולדשמיט. לאחר שנים אחדות הרגיש שכרופא הוא לא מגשים את ייעודו, והפך לאיש חינוך. קורצ'אק ניהל שני בתי יתומים, האחד יהודי, בשם "דום שירוט", והשני פולני, בשם "נאש דום", שניהם התנהלו כרפובליקה של ילדים. היו בהם: פרלמנט, וועדות, בית משפט שבו הילדים היו השופטים ועיתון שהתפרסם בכל רחבי פולין ומעבר לה.

קורצ'אק ראה בילד אדם שלם מיום היוולדו, והתייחס אל כל ילד ולכל אדם בכבוד. תמיד ביקש לדעת מה דעתם של הילדים ואיך הם מרגישים בנוגע לכל דבר שקרה בחייהם. קורצ'אק נהג לשוחח עם הילדים, להקשיב להם ותמיד ייחס חשיבות רבה לדעתם, למחשבותיהם, לרגשותיהם, ולרעיונותיהם. הוא האמין בילדים וחשב שיש למבוגרים הרבה מה ללמוד מהם.

יאנוש קורצ'אק היה מהראשונים שלחמו למען הכרה בזכויות אדם לילדים. הוא נחשב לאבי אמנת זכויות הילד, שנחתמה באו"ם בשנות ה-80 של המאה ה-20. כמו כן נחשב קורצ'אק לאבי זרם החינוך הדמוקרטי. הוא היה הראשון שניהל מוסד חינוכי ברוח הדמוקרטיה, שבו הילדים היו אזרחים בממלכתם. שם למדו מתוך עשייה איך מתנהלת דמוקרטיה, מהן חובותיהם כלפי החברה ומהן זכויות אדם – שלהם, ושל חבריהם.

בראשית אוקטובר 1940 הועבר בית היתומים היהודי בניהולו של קורצ'אק לגטו וורשה. גם שם, למרות הקשים הרבים, המחסור והסבל הרב שהקיפו אותם והיו מנת-חלקם, המשיך קורצ'אק לחנך את חניכיו להיות אנשים תרבותיים, הוגנים, הגונים ואוהבי אדם.

ב-5 באוגוסט 1942, כשנתיים לאחר שבית היתומים היהודי בניהולו של קורצ'אק הועבר לגטו, קורצ'אק יחד עם שותפתו, סטפניה וילצ'ינסקה, צוות המחנכים וכ-200 ילדי בית היתומים נשלחו אל מותם בטרבלינקה. קורצ'אק, שהיה אדם מפורסם ומוערך בפולין וברחבי אירופה, קיבל הצעות אחדות מידידיו הרבים, שרצו לעזור לו להציל את נפשו. קורצ'אק סירב לכולן. הוא לא הסכים לנטוש את חניכיו, ובחר ללכת אל מותו ביחד איתם. כך הפך לאחד הסמלים ההיסטוריים הגדולים של ימינו.